

Sygn. akt: X P 71/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała - Koziol

Protokolant: Mariola Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 listopada 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **A. S.**

przeciwko (...) **we W.**

o wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy

I. zasądza od strony pozwanej (...) we W. na rzecz powódki A. S. kwotę 11.441,65 zł (jedenaście tysięcy czterysta czterdzieści jeden złotych i 65/100) brutto z ustawowymi odsetkami od 25.02.2015 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 735,30 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwoty 576 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

V. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.344,03 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 października 2015 r. (prezentata Biura Podawczego tut. Sądu) powódka A. S. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej, (...) we W. (dawniej (...) we W.) kwoty 12.364,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 3 – 6).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powódka wskazała, że w dniu 29 czerwca 2012 r. otrzymała od strony pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. W wyniku rozpoznania pozwu powódki wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy w sprawie o sygn. akt VII Pa 187/14 przywrócił powódkę do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach, określonych w umowie o pracę z dnia 16 grudnia 2008 r. W terminie 7 dni od wydania prawomocnego wyroku powódka zgłosiła się do pracodawcy i wyraziła gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy. Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 16.955,43 zł tytułem wynagrodzenia za okres 3 miesięcy pozostawiania bez pracy. Za podstawę obliczenia wnioskowanej kwoty powódka przyjęła wysokość średniego miesięcznego wynagrodzenia powódki z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających rozwiązanie umowy o pracę, tj. kwotę 5.651,81 zł, która to kwota została wyliczona i wskazana przez stronę pozwaną w odpowiedzi na wezwanie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie X P 736/12. Pismem z dnia 29 kwietnia 2015 r. strona pozwana poinformowała

powódkę o uznaniu jedynie kwoty 4.590,44 zł, stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia za pracę, obliczonego na podstawie przeciętnego wynagrodzenia powódki z okresu 3 miesięcy poprzedzających rozwiązanie umowy o pracę w roku 2012.

Powódka podniosła, że pozostawała bez pracy przez okres niemal dwóch lat, stąd też należne jest jej wynagrodzenie za okres 3 miesięcy, nie zaś, jak wskazuje pozwany, za 1 miesiąc. Ponadto, zgodnie z art. 172 k.p. w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w kodeksie pracy, wysokość wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oblicza się na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu 3 miesięcy poprzedzających rozwiązanie umowy o pracę, natomiast w przypadkach znacznego wahania wynagrodzenia okres ten może być przedłużony do 12 miesięcy. Kwoty otrzymywanego przez powódkę wynagrodzenia za pracę w poszczególnych miesiącach znacząco różnią się wysokością, toteż za podstawę obliczenia średniego miesięcznego wynagrodzenia przyjąć należało okres 12, a nie 3 miesięcy.

Odsetki od należnego wynagrodzenia powódka liczy od dnia 29 lipca 2014 r., tj. od dnia wyrażenia gotowości do niezwłocznego podjęcia pracy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej (...) we W., żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zapłaciła na rzecz powódki A. S. kwotę 12.364,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz nakazał stronie pozwanej aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłaciła na rzecz powódki kwotę 1.972 zł tytułem kosztów postępowania, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw (k. 16).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty strona pozwana, (...) we W., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kosztów pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 21 – 23).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie strona pozwana przyznała, że powódka była zatrudniona u pozwanego od dnia 16 grudnia 2008 r. do dnia 29 czerwca 2012 r., a następnie na mocy wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 lipca 2014 r. (sygn. akt VII Pa 187/14) została przywrócona do pracy u strony pozwanej na zasadach umowy z dnia 16 grudnia 2008 r. Pismem z dnia 29 lipca 2014 r. powódka zgłosiła gotowość do pracy, a pismem z dnia 28 stycznia 2015 r., doręczonym pozwanej w dniu 17 lutego 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty na podstawie art. 57 § 1 k.p. kwoty 16.955,43 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Kwota ta miała w ocenie powódki stanowić równowartość wynagrodzenia powódki za okres 3 miesięcy. Decyzją dyrektora Szpitala, na podstawie art. 57 § 1 k.p. przyznane zostało powódce wynagrodzenie w wysokości 4.590,44 zł, stanowiące równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia, obliczone na podstawie średniego wynagrodzenia z trzech ostatnich miesięcy pracy przed zwolnieniem powódki w 2012 r.

W ocenie strony pozwanej z treści art. 57 § 1 k.p. wynika, że skoro ustawodawca nie wskazał, w jaki sposób wynagrodzenie ma być określane, to pracodawca ma swobodę w uznaniu za jaki okres wypłaci wynagrodzenie – istotne jest, by mieściło się to w przedziale wskazanym w art. 57 § 1 k.p. Ponadto strona pozwana wskazała, że w orzecznictwie i literaturze podnosi się, że wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy należy obliczać według wynagrodzenia za pracę otrzymywanego w dacie rozwiązania stosunku pracy (w miesiącach następujących bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy).

Strona pozwana podniosła również, że nie może wypłacić pracownikowi wynagrodzenia w kwocie brutto, jak chciałaby powódka, a jedynie w kwocie netto. Strona pozwana podkreśliła, że kwota ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, otrzymana przez powódkę w miesiącu czerwcu 2012 r., nie może być brana pod uwagę do wyliczenia średniego wynagrodzenia, należnego na mocy art. 57 § 1 k.p.

Strona pozwana wskazała, że w jej ocenie powódce należy się wynagrodzenie netto za okres jednego miesiąca, wyliczonego jako średnie wynagrodzenie wypłacone za okres ostatnich 12 miesięcy przed rozwiązaniem z powódką umowy o pracę. Wedle wyliczeń pozwanej kwota średnia kwota takiego wynagrodzenia wynosi 3.804,80 zł netto (5 344,03 zł brutto). Odnosząc się do kwestii odsetek, strona pozwana podniosła, że mogą być one naliczane od dnia następnego po upływie dnia wskazanego w wezwaniu do zapłaty (a więc najwcześniej od dnia 25 lutego 2015 r.).

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2016 r. powódka zmodyfikowała żądanie pozwu w ten sposób, że wskazała, iż domaga się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 12 762,79 zł (k. 84).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. S. pozostawała zatrudniona u strony pozwanej, w (...) we W., od dnia 16 grudnia 2008 r. do dnia 29 czerwca 2012 r., kiedy to powódka otrzymała od pracodawcy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII Pa 187/14, Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy przywrócił powódkę do pracy na poprzednich warunkach określonych w umowie o pracę z dnia 16 grudnia 2008 r.

Dowód: Bezsporne, ponadto:

Akta sprawy o sygn. X P 736/12, toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Pismem z dnia 29 lipca 2014 r. powódka zgłosiła swoją gotowość do pracy u strony pozwanej.

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r., stanowiącym przedsądowe wezwanie do zapłaty, powódka za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika, wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 16 955,43 zł tytułem wynagrodzenia za okres 3 miesięcy pozostawania bez pracy, w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

W związku z przedsądowym wezwaniem do zapłaty strona pozwana pismem z dnia 29 kwietnia 2015 r. poinformowała powódkę, że wypłaci powódce kwotę 4.590,44 zł, stanowiącą równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia obliczanego na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu 3 miesięcy poprzedzających rozwiązanie umowy o pracę w roku 2012. W dniu 5 maja 2015 r. strona pozwana dokonała przelewu na rachunek bankowy powódki kwoty 3.264,58 zł, stanowiącą równowartość kwoty 4.590,44 zł brutto po odliczeniu należnych składek (ZUS i Urząd Skarbowy).

Dowód: Bezsporne, ponadto:

Pismo z dn. 29.07.2014 r. (k. 11);

Pismo z dn. 28.01.2015 r. (k.12);

Pismo z dn. 29.04.2015 r. (k. 13);

Szczegóły transakcji z dn. 05.05.2015 r. (k. 14).

Zeznania świadka M. S. (k. 84; płyta CD)

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki w okresie od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r., przy doliczeniu otrzymanego przez powódkę w miesiącu czerwcu 2012 r. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w wysokości 5.284,62 zł brutto, wynosiło 5.784,41 zł brutto. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki w okresie od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r., bez doliczania otrzymanego przez powódkę w miesiącu czerwcu 2012 r. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, wynosiło 6.492,84 zł brutto.

Dowód: Zaświadczenia o wynagrodzeniu (k. 28, 29)

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki w okresie lipiec 2011 r. – czerwiec 2012 r., bez doliczania otrzymanego przez powódkę w miesiącu czerwcu 2012 r. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, wynosiło 5344,03 zł brutto.

Dowód: Zeznania świadka M. S. (k. 84; płyta CD)

Zeznania świadka J. K. (k. 85; płyta CD)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części, jako uzasadnione.

W niniejszej sprawie, po zmodyfikowaniu (rozszerzeniu) żądania pozwu na ostatniej rozprawie, powódka domagała się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 12.762,79 zł tytułem różnicy między należnym powódce na mocy art. 57 § 1 k.p. wynagrodzeniem za czas pozostawania bez pracy, a wynagrodzeniem, które strona pozwana wypłaciła. Powódka argumentowała, że zgodnie z brzmieniem cytowanego przepisu, z uwagi na fakt, iż pozostawała bez pracy przez okres ponad dwóch lat, pracodawca winien wypłacić wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie odpowiadającej równowartości trzymiesięcznego wynagrodzenia. W ocenie strony pozwanej przepis art. 57 § 1 k.p. daje pracodawcy możliwość swobodnej oceny, czy wypłacić pracownikowi wynagrodzenie w wysokości wynagrodzenia za jeden, dwa czy trzy miesiące. Ponadto strony pozostawały w sporze co do średniej wysokości otrzymywanego przez powódkę wynagrodzenia w okresie 12 miesięcy przed rozwiązaniem umowy o pracę.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał w większości bezsporny. Strony zgodnie przyznały, że powódka pozostawała zatrudniona u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę od dnia 16 grudnia 2008 r. do dnia 29 czerwca 2012 r., kiedy to pracodawca wręczył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, oraz że na mocy wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu powódka została przywrócona do pracy. Nie stanowiło okoliczności spornej ponadto zgłoszenie przez powódkę gotowości do pracy w ustawowym terminie ani faktyczne przystąpienie powódki do pracy. Ponadto strony było zgodne co do faktu wymiany między stronami pism dotyczących wypłaty powódce wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz co do faktu wypłacenia przez stronę pozwaną kwoty 3.264,58 zł. Powyższe okoliczności znalazły także potwierdzenie w dowodach z dokumentów, wskazanych w treści uzasadnienia, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu.

Średnią wysokość miesięcznego wynagrodzenia powódki, otrzymywanego przez powódkę w okresie 12 miesięcy przed rozwiązaniem umowy o pracę, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków M. S. oraz J. K. oraz zestawień sporządzonych na podstawie wydanych przez nie zaświadczeń, przedłożonych przez stronę pozwaną i przez powódkę niekwestionowanych. Świadek M. S., jako starszy inspektor ds. płac u strony pozwanej, oraz świadek J. K., kierownik działu personalnego, posiadały szczegółową wiedzę na temat osiąganego przez powódkę poziomu wynagrodzeń. Sąd ocenił zeznania wskazanych świadków jako logiczne, spójne i korespondujące ze sobą, a przez to stanowiące wiarygodny materiał dowodowy.

Zgodnie z art. 57 § 1 k.p. pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc. W tezie 2 wyroku z dnia 29 czerwca 2005 r. (I PK 233/04, OSNP 2006, nr 9-10, poz. 148) Sąd Najwyższy przyjął, że wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (art. 57 § 2) należy obliczać według wynagrodzenia za pracę, jakie otrzymałby pracownik, gdyby w tym czasie pracował. Z argumentów podniesionych w uzasadnieniu wynika, że pogląd ten można odnieść także do wynagrodzenia z art. 57 § 1 k.p.

Z powyższego płynie wniosek, iż do obliczenia średniego miesięcznego wynagrodzenia, otrzymywanego przez powódkę w okresie 12 miesięcy przed dniem rozwiązania stosunku pracy nie należy brać pod uwagę otrzymanego przez powódkę w miesiącu czerwcu 2012 r. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Wynagrodzenie za czas

pozostawania bez pracy ma odpowiadać wynagrodzeniu, jakie pracownik otrzymałby, gdyby w tym czasie pracował. Zważyć więc należy, że gdyby powódka w dalszym ciągu świadczyła pracę, to wówczas nie otrzymałaby ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, który wypłacany jest pracownikowi jedynie w sytuacji niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w część z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy (art. 171 § 1 k.p.).

Tym samym Sąd Rejonowy ustalił, iż średnie miesięczne wynagrodzenie powódki w okresie ostatnich 12 miesięcy przed dniem rozwiązania umowy o pracę wynosiło 5.344,03 zł brutto. Kwota ta została wyliczona poprzez zsumowanie wynagrodzenia otrzymywanego przez powódkę w okresie lipiec 2011 r. – czerwiec 2012 r., i podzieleniu otrzymanej sumy przez 12.

Odnosząc się do wskazanych w art. 57 § 1 k.p. ram czasowych Sąd zważył, iż cytowany artykuł jako regułę wprowadza zarówno dolną, jak i górną granicę wysokości wynagrodzenia. W tym pierwszym wymiarze wynosi ona jeden miesiąc. Oznacza to, że nawet jeżeli pracownik nie świadczył pracy krócej niż jeden miesiąc, uprawniony jest do otrzymania miesięcznego wynagrodzenia. Górną granicę wysokości wynagrodzenia ustawodawca ustalił zaś na trzy miesiące. W ocenie Sądu zastosowany przez ustawodawcę górny limit trzech miesięcy należy interpretować w ten sposób, że jeśli pracownik pozostawał bez pracy przez okres 3 miesięcy i więcej, wówczas należne jest mu wynagrodzenie za 3 miesiące. Zatem jeżeli nawet pracownik pozostawał bez pracy dłużej, nie może otrzymać wyższego wynagrodzenia niż za trzy miesiące (chyba że granica ustawowa została zniesiona w obowiązujących u pracodawcy swoistych źródłach prawa pracy albo postanowieniach obligacyjnych). Możliwość zasądzenia wynagrodzenia w wysokości niższej niż wynagrodzenie za trzy miesiące będzie dopuszczalne jedynie w sytuacji, gdy pracownik pozostawał bez pracy krócej niż przez trzy miesiące. Prezentowana wykładnia znajduje oparcie w zastosowanej przez ustawodawcę w art. 57 § 1 k.p. zasadzie, iż pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Z powyższego w ocenie Sądu wynika, iż wysokość należnego pracownikowi wynagrodzenia ma ścisły związek z okresem, w jakim pozostawał on bez pracy. Innymi słowy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy winno odpowiadać okresowi, w jakim pracownik bez pracy pozostawał, z zastrzeżeniem jednak, że ekwiwalentność między otrzymanym wynagrodzeniem a czasem pozostawania bez pracy zajdzie jedynie wówczas, gdy pracownik pozostawał bez pracy w okresie od jednego do trzech miesięcy. Gdyby pracodawca zamierzał pozostawić pracodawcy (odpowiednio sądowi pracy) możliwość swobodnego uznania, jakie przyznać pracownikowi przywróconemu do pracy wynagrodzenie (w jakiej wysokości), pominąłby wówczas w treści przepisu art. 57 § 1 k.p. zwrot przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i ustanowiłby po prostu, że pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy przysługuje wynagrodzenie nie więcej niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc. Wówczas do oceny pracodawcy (sądu) należałoby, przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, zasądzenie wynagrodzenia w odpowiedniej kwocie. Wprowadzenie do cytowanego przepisu wskazania, że chodzi o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nakazuje dostosowanie przyznawanego pracownikowi wynagrodzenia od faktycznego okresu pozostawania pracownika bez pracy, przy uwzględnieniu ustawowych granic.

Sąd ustalił, iż powódka pozostawała bez pracy w okresie od dnia 29 czerwca 2012 r. do dnia 24 lipca 2014 r., zatem przez okres przekraczający trzy miesiące. Tym samym, zgodnie z zaprezentowaną wyżej wykładnią art. 57 § 1 k.p. powódce należne było wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej niż za 3 miesiące. Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto powódki wynosiło 5.344,03 zł, zatem wynagrodzenie za 3 miesiące wyrażało się kwotą 16.032,09 zł, którą Sąd pomniejszył o wypłaconą powódce kwotę 4.590,44 zł brutto (3.264,58 zł netto), co dało kwotę 11.441,65 zł brutto. Na marginesie Sąd wskazuje, że strona pozwana, uznając roszczenie powódki wyrażone w przedsądowym wezwaniu do zapłaty do kwoty 4.590,44 zł brutto, słusznie wypłaciła powódce kwotę 3.264,58 zł netto, gdyż wynagrodzenie wypłacone przez pracodawcę na podstawie art. 57 k.p. podlega ogólnym zasadom opodatkowania i oskładkowania.

Orzekając o obowiązku uiszczenia przez stronę pozwaną odsetek od kwoty 11.441,65 zł Sąd wskazuje, że dopiero po upływie siedmiu dni od otrzymania przez stronę pozwaną przedsądowego wezwania do zapłaty, a więc od dnia 25 lutego 2015 r. strona pozwana pozostawała w zwłoce ze spełnieniem świadczenia. Tym samym dopiero od tego dnia strona pozwana winna uiścić odsetki, nie zaś jak wnosila strona powodowa, od dnia 29 lipca 2014 r.

Z uwagi na powyższe, w pkt I sentencji wyroku Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 11.441,65 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.

W pkt II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, co wynikało z weryfikacji dochodzonej przez powódkę kwoty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz nieuwzględnienia części powództwa odsetkowego.

Orzeczenie o kosztach jak w pkt III sentencji wyroku Sąd oparł na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd ustalił, że strona powodowa poniosła w niniejszym postępowaniu koszty w wysokości 917 zł (w tym 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa), zaś strona pozwana poniosła koszty w wysokości 900 zł. Powództwo zostało uwzględnione na poziomie 90 %, zatem po stosunkowym rozdzieleniu kosztów strona pozwana winna zapłacić na rzecz powódki kwotę 735,30 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie (wszystkie koszty postępowania dają 1817 zł, z czego pozwana winna uiścić 90%, tj. 1635,30 zł, uiściła 900 zł z tytułu kosztów własnego pełnomocnika, pozostaje 735,30 zł). Na skutek omyłki Sąd Rejonowy przyjął do wyliczenia kwoty z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stawkę przewidzianą dla spraw o wartości przedmiotu sporu do 10.000 zł (75% z 1200 zł = 900 zł), zamiast stawki dla spraw powyżej 10.000 zł (75% z 2400 zł = 1800 zł). Prawidłowa wysokość kosztów należna powódce od strony pozwanej wynosi 1455,30 zł (wszystkie koszty postępowania wyniosły 3617 zł, z czego pozwana winna uiścić 90%, tj. 3255,30 zł, uiściła 1800 zł (koszty własnego pełnomocnika), pozostaje do zasądzenia na rzecz powódki 1455,30 zł). Pomimo dostrzeżenia tej omyłki na etapie sporządzania pisemnego uzasadnienia wyroku, Sąd nie jest władny skorygować orzeczenia z urzędu, bez inicjatywy strony.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 576 zł tytułem części (90 %) opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy. Zgodnie z art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), w toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113, z tym że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Natomiast w myśl art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Na podstawie art. 477² § 1 KPC wyrokowi w pkt I Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.344,03 zł, zgodnie z kwotą jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, o czym orzeczono jak w pkt V sentencji wyroku.